

Overdenking passiestilte Waardenburg 2009 n.a.v. Markus 14:53-54 en 66-72

Ds. André van der Graaf

'En toen ging de wekker..'

Een schorre kreet klinkt in de stille donkere nacht. Er kraait een haan. Nu weten de mensen hoe laat het is, de nacht is bijna voorbij een nieuwe dag breekt aan. Nog even en het is tijd om weer aan de slag te gaan. Een haan kraait, de wekker gaat.

Er kraait een haan. Net als gisteren en eergisteren, en vorige week. Zo gaat het altijd, elke morgen hetzelfde gekraai. Elke dag ook hetzelfde liedje, voor je gevoel kraaide die haan steeds te vroeg en je zou willen dat er op dat dier een knopje zat, zodat je nog even kon sluimeren. De haan kraait, de wekker gaat en je weet hoe laat het is.

Ergens kraait een haan.

Ook Petrus weet hoe laat het is. Hij is weer klaarwakker, hij lijkt wel ontwaakt uit een boze droom. Maar het is geen droom, het is de harde werkelijkheid. Hij weet hoe laat het is: Het is vijf voor twaalf. En hij weet precies waar hij zich bevindt: op de rand van de afgrond.

Hoe had het zover kunnen komen?

Hoe had hij zo diep kunnen zinken, zo keihard onderuit kunnen gaan? Wie had dit ooit voor mogelijk gehouden. Hij, de man van die geloofsbelijdenis die klonk als een klok: 'u bent de Christus de Zoon van de levende God.' Hij, de man van de navolging tot het einde: 'ik zal u niet verlaten.' Hij zou voor Jezus door het vuur gaan. Pal staan voor de zaak van God.

Maar wat was hij, Petrus de rots waar de kerk op gebouwd zou worden, op het beslissende moment een zwakkeling. Een dienstmeisje kreeg hem op de knieën. Ben jij er ook niet eentje van die Jezus, hoor jij er ook niet bij? 'Ik ken hem niet....' Hij had gevloekt, gevloekt met zijn belijdenis. En zo verdedigde hij Jezus niet, maar sloeg hij hem recht in zijn gezicht.

Ergens kraait een haan, de wekker gaat. Petrus weet hoe laat het is en hij huilt.

Een stem verbreekt de stilte in mijn hoofd. Het is de stem van de verkondiger van het Woord van God. Het duurt even voor ik in de gaten heb waar ik me bevind. Het kost een paar minuten voor ik weet hoe laat het is. Het is zondag en ik zit in de kerk. Het is tijd voor de preek. Net als de vorige zondag en de week daarvoor. Elke zondag hetzelfde verhaal, elke zondag hetzelfde lied. Voor m'n gevoel duurt het altijd net iets te lang. Vaak wenste ik stiekem dat er op die man voorin een knopje zat, zodat ik hem wat verder kon spoelen of op zijn minst kon dempen.

Tenminste zo was het altijd gegaan. Een stem verbreekt de stilte, ergens kraait een haan, de wekker gaat! Het geluid van het Woord van God verbreekt door het krachtige waaien van de Heilige Geest de stilte in mijn hoofd, vervult de leegte in mijn hart. Ik ben opeens klaarwakker, met een schok besef ik hoe laat het is: het is vijf voor twaalf en ik sta op de rand van de afgrond.

Hoe heeft het zo ver kunnen komen? Hoe heb ik zo diep kunnen zinken?

Met mijn doop had de Heere zelf zich met mijn leven verbonden. Met mijn belijdenis heb ik beloofd Hem te volgen waar Hij ook heen zou gaan. Een belijdenis die klonk als een klok, een jawoord dat stond als een huis.

Maar wat ben ik op het beslissende moment, op die momenten dat het er om ging, een zwakkeling geweest. Ik heb ja gezegd en nee gedaan. Ik heb nee gezegd, soms zonder woorden. Het nagelaten om voor Hem uit te komen toen de gelegenheid er om vroeg. Soms vloekte mijn leven zelfs met mijn belijdenis.

Ergens kraait een haan, de wekker gaat. Ik weet hoe laat het is. Ik kan niet anders dan huilen.

Een schorre kreet klinkt door de stille donkere nacht. Er kraait een haan.

Ook Jezus weet hoe laat het is. Het is twaalf uur, het uur van de waarheid. Maar, waar Petrus en met hem de kerk die op Hem gebouwd is, zich eruit redt met een verloochening, staat hij pal. Hij belijdt het voor zijn rechters: 'ja, ik ben het, de Zoon van God.' Ook al weet hij heel goed wat hij doet; Hij tekent zijn eigen doodvonnis. En ook al weet hij heel goed waar Hij zich bevindt; voor de poorten van de hel.

Een schorre stem klinkt in de stille donkere nacht van de Godverlatenheid. Nu weten de mensen hoe laat het is. Te laat, het einde is nabij. Maar voor mijn ogen en in mijn oren voltrekt zich het wonder. Het klinkt: **het is volbracht**. Mijn oren fluiten, ik kan het niet bevatten. Vol ongeloof, maar wat heerlijk!, besef ik hoe laat het is. De nacht is voorbij, een nieuwe dag breekt aan. Vergeven, vergeten, ook de zonde van het nee zeggen, van het nee doen, van het stil zijn, van het Hem in de kou laten staan. Met een schok besef ik waar ik sta: op de vaste grond van mijn behoud.

Een schorre stem klinkt in de stille donkere nacht: '**Het is volbracht**.' Ik kan niet anders dan huilen, tranen van vreugde dit keer: 'mijn Jezus, ik hou van u!'